

Chương thứ 22

LỤC Y NỮ

Âu Dương Hải ? Âu Dương Hải?

"Sao chàng không trở lại! Sao chàng không trở lại?"

Mỗi lúc mặt trời lặn, và trong đêm khuya tịch mịch.

Bên bờ Thiên Kiếm Đàm vắng vắng tiếng kêu gọi thê lương ai oán.

Năm xưa bên bờ Thiên Kiếm Đàm này cũng vang lên tiếng kêu oán hận:

"Âu Dương Kiệt?"

Nhưng vì tháng năm qua dần, người vật biến đổi, đời trước đã không còn nữa, thay vào đó lại là một đời sau.

Hoá ra, người thay cho Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm lại là Lý Xuân Hoa.

Vào đêm mà Lý Xuân Hoa vừa tỉnh cơn ác mộng, bóng dáng Âu Dương Hải đã biến mất từ lâu.

Âu Dương Hải đã mất tích trên giang hồ ba năm rồi.

Ba năm, năm tháng không thể coi là dài, nhưng đối với Lý Xuân Hoa mà nói thì trải qua ba mươi năm.

Nhân vật võ lâm đã thay đổi nhiều, xem ra lúc này võ lâm tất cả đều bình tĩnh dị thường, kỳ thực đang ấp ủ một nguy cơ bùng nổ không tiền khoáng hậu.

Những cao thủ võ lâm ngày trước, họ như cũng biết trước nguy cơ của võ lâm còn chưa hết, tất cả bọn họ đều nhân thời gian ba năm đó để luyện tập võ công của mình hơn nữa.

Cho nên, nhân vật võ lâm giang hồ từ ba năm sau thay đổi bao nhiêu? Quả thực khó mà lường được.

Như Lý Xuân Hoa bên bờ Thiên Kiếm Đàm, nàng vốn là nữ anh hùng tung hoành giang hồ khi xưa, mà nay, nàng lại là một quả phụ ôm bé con thơ, cả ngày ngóng nhìn dòng nước trong đầm Thiên Kiếm Đàm đến xuất thần.

Trong đêm Lâm Đại Ngọc lia đời, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vì đề Lâm Đại Ngọc ngậm cười nơi chín suối, hai người đã bán thành phu phụ, kết hợp giao hoan. Nàng đã sinh cho Âu Dương Hải một đứa con trai, đặt tên cho nó là Tiểu Linh.

Lúc này là giờ tý ?

Lý Xuân Hoa ôm đứa con thơ bên bờ đầm đến xuất thần, tình hình này, nàng đã có thời gian ba năm làm như vậy rồi.

Mỗi khi gió thổi cỏ lay, hoa mai ám hương phù ảnh, Lý Xuân Hoa vẫn tưởng rằng Âu Dương Hải trở về, nhưng nàng quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy bóng tình lang đâu cả,

Thế rồi, những giọt lệ long lanh của nàng lại tuôn rơi:

- Âu Dương Hải ơi, chẳng lẽ chàng lại nhẫn tâm như vậy sao?

Chàng bảo hai mẹ con thiếp làm sao sống được? ? Chàng trở về đi! Chàng trở về, con trai chàng sẽ biết gọi ba ba, má má. Âu Dương Hải, huynh có nghe thấy tiếng gọi gia gia của con đó không?

Nếu nghe thấy sao chàng không trở về đi.

Chẳng lẽ chàng đã chết rồi ư? Có phải đêm đó chàng đã nhảy xuống đầm tự sát?

Không, không, không ta nghĩ nhất định chàng sẽ không bỏ thiếp mà đi, Âu Dương Hải ơi, ba năm rồi tại sao chàng vẫn bất vô âm tín?

Âu Dương Hải rời bỏ nàng mà đi, muối muối của nàng Lý Xuân Hồng cũng vĩnh viễn ly biệt nàng Lý Xuân Hoa đã từng kêu người tứ xứ tìm kiếm tung tích hai người, nhưng ở nơi chân trời góc bể mệnh mông biết tung tích của hai người ở đâu. Ba năm nay Thiên Kiếm Đàm này chỉ có nàng và con trai.

Vôn Thanh Đạo Minh do Lý Xuân Hoa làm minh chủ, đã thay đổi lại một mình Công Tôn Lạp gánh lấy trọng trách. Thanh Đạo Minh dưới sự lãnh đạo của Công Tôn Lạp, phạm vi thế lực dần dần lớn mạnh, giang hồ võ lâm thiên hạ ngày nay thanh danh của Thanh Đạo Minh đã bao trùm cả chín đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên, và cả Bạch Hoàng Giáo thanh thế to lớn năm xưa.

Công Tôn Lạp thường xuyên đến Thiên Kiếm Đàm thăm hỏi Lý Xuân Hoa, ông thường khuyên Lý Xuân Hoa dứt bỏ bi thương mà trở về tổng đàn Thanh Đạo Minh, nhưng Lý Xuân Hoa phát thệ một trong hai người Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng nếu còn chưa xuất hiện giang hồ thì nàng vĩnh viễn không rời khỏi Thiên Kiếm Đàm một bước.

Năm tháng thê lương, thật quá tàn khốc với Lý Xuân Hoa, một mỹ nhân tuyệt thế.

*

* *

Vào lúc canh ba, Thiên Kiếm Đàm vẫn có một người bi ai đứng im lìm, ở đó.

Thình lình lúc đó cành lá xào xạc, từ trong rừng mai xuất hiện hai bóng người kỳ lạ như bóng ma, họ đi như lướt gió thẳng về phía Lý Xuân Hoa bên bờ đầm.

Cách sau người Lý Xuân Hoa chừng ba trượng, một tiếng kêu u lãnh ai oán vang lên:

- Âu Dương Hải! Chàng trở về đây ư?

Lý Xuân Hoa quay nhanh người lại, nhưng nàng bỗng đứng lặng.

Đó không phải là Âu Dương Hải mà là một đạo nhân mặc áo đạo bào xám, mặt che lụa đen, vai mang cổ kiếm, tay cầm phát trần màu đỏ.

Nhân vật thần bí này trước mặt Lý Xuân Hoa nàng cảm thấy không hề lạ lẫm.

Đạo nhân này chính là Âm Dương Chi Sứ ba năm trước quyết đấu kịch liệt với Âu Dương Hải bên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Còn một người kia mình mặc áo dài xanh cũng che mặt bằng lụa đen, thân hình dong dong cao, tay cầm một cây quạt, vai đeo kiếm, người này làm cho Lý Xuân Hoa nhất thời mê hoặc, nghi ngờ?

Bởi vì thân hình người áo xanh che mặt này đối với Lý Xuân Hoa hình như rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời nàng không nhớ ra hẳn là ai?

Hai người thần bí kỳ dị này thấy Lý Xuân Hoa chuyển thân tới, hai người đồng loạt dừng thân hình lại. Người áo xanh ngó đứa con Lý Xuân Hoa đang ôm trong lòng.

Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, qua một lúc trong ánh mắt hắn lại bắn ra tia nhãn quang ác độc, oán hận, nhìn chằm chằm vào đứa con của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa là người cơ trí, từ khi nàng nhìn thấy hai người này, nàng biết đêm nay có thể khó tránh khỏi xảy ra một trận ác đấu, nên biết rằng người thiện thì không đến, người đến thì bất thiện, hướng chi đạo nhân áo xám Âm Dương Chi Sứ, đã từng có mối thù với mình và Âu Dương Hải trước kia.

Nhưng lúc này Lý Xuân Hoa nhìn thấy ánh mắt ghê rợn của người áo xanh, làm nàng bất chợt lùi lại một bước, tay áo bên hữu khẽ che lấy mặt đứa bé, lên tiếng quát lớn:

- Người là ai?

Tiếng quát hỏi của Lý Xuân Hoa là nhằm vào người áo xanh che mặt.

"Ha Ha Ha", một tràng cười nham hiểm lạnh lùng từ miệng người áo xanh phát ra:

- Xuân Hoa, ngươi không nhận ra ta hay sao? Ta hỏi ngươi, đứa bé ngươi đang bế là con của ai?

Lý Xuân Hoa nghe hắn nói vậy bỗng giật mình:

"Hắn là ai? Hắn là ai? Tại sao thanh âm quen thuộc đến thế?".

Nàng lên tiếng:

- Người là ai? Người hỏi đứa bé này con ai làm gì?

Người áo xanh nghe Lý Xuân Hoa hỏi ngược lại như vậy, cả người hắn run rẩy, nhưng lập tức trở về nguyên trạng, lạnh lùng nói:

- Xuân Hoa, ngươi thật sự không nhận ra ta ư? Ta hỏi ngươi đứa bé này có phải ngươi sinh ra không?

Lý Xuân Hoa là người thông tuệ, từ trong mấy câu hỏi, nàng đã thấy được lời đáp phát trong câu hỏi của hắn, có thể mình với người áo xanh

thần bí này có mối quan hệ rất lớn. Vì sao hắn lại hỏi là con ai, điều này có quan hệ gì đến với hắn?

Đương nhiên Lý Xuân Hoa có thể khẳng định hắn tuyệt đối không phải là Âu Dương Hải.

Thế thì hắn là ai? Trong giang hồ võ lâm còn có ai có giao tình với nàng?

Ồ! Hắn ? chẳng lẽ lại là hắn? Lý Xuân Hoa đột nhiên nhớ ra một người.

Ngay lúc đó, Âm Dương Chi Sứ từ nãy đến giờ im như hén, lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Trung Dương sứ giả, thì ngươi cứ lộ mặt thật ra để nàng xem!

Người áo xanh nghe vậy, quay lại cúi mình thi lễ, nói:

- Đã có lệnh của Đông Dương sứ giả vẫn bối đâu dám không nghe theo.

Người áo xanh đưa tay trái gỡ miêng lụa đen che mặt, để lộ ra một khuôn mặt tuấn tú phong lưu, có điều sắc mặt của hắn tái xanh nhợt nhạt, làm cho người vừa nhìn liền cảm thấy trong vẻ đẹp của hắn có mang một luồng âm khí.

Lý Xuân Hoa nhìn rõ khuôn mặt của hắn trong lòng vô cùng kinh hãi, bởi vì lúc đầu nàng đã đoán ra hắn là ai rồi, cho nên vẻ kinh dị của nàng không hề để lộ ra ngoài.

Nguyên người áo xanh này chính là Đường gia thiếu viện chủ, Bạch Hoàng Giáo Tiêu lệnh chủ Đường Hải Ninh.

Tưởng rằng hắn không còn sống trên đời nữa, không ngờ ba năm sau lại xuất hiện trong giang hồ ?

Lý Xuân Hoa là một cao thủ võ lâm kiệt xuất, trong khoảnh khắc nàng đã ý thức được rằng chuyện này có thể phát sinh hậu quả. Nên biết rằng Lý Xuân Hoa và Đường Hải Ninh từ nhỏ đã có hôn ước.

Lúc này Lý Xuân Hoa suy nghĩ mình làm sao thoát được hai cao thủ vây đánh, võ công của đạo nhân áo xám rất cao cường, ba năm trước Âu Dương Hải đã đánh không lại hắn.

Tuy nhiên ba năm lại đây mình vẫn không xao lãng luyện tập võ công, nhưng bảo mình đối phó với Âm Dương Chi Sứ thần xuất nhập quỷ này thì tuyệt đối không phải là địch thủ của hắn, huống chi bây giờ lại ôm đứa trẻ trong tay, lại không có đao kiếm bên mình.

Đột nhiên Lý Xuân Hoa thở dài, nói:

- Sự việc theo năm tháng vô tình, như dòng nước đã qua rồi, chúng ta không nói nữa cũng được. Hai vị cao nhân đêm khuya đã đến Thiên Kiếm Đàm, xin hai vị di giá về tệt xá dùng trà. Lý Xuân Hoa nói xong, thân hình lui ra sáu bảy bước.

Bỗng nghe tiếng gió khẽ vù một tiếng ?

Bóng người loé lên trước mặt, đạo nhân áo xám đã chặn đường Lý Xuân Hoa, phát trần trong tay phát một chiêu "Khinh Phát Vi Phong", một luồng tiềm lực cực mạnh bay thẳng vào Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa biến sắc, thân xéo đi ba bước, nói:

- Ta có hảo ý mời hai vị vào trong uống trà, chẳng hay các hạ ra tay động võ là có ý gì?

Đạo nhân áo xám tay cầm phát trần hừ một tiếng, nói:

- Nếu như bốn sứ giả muốn ra tay với người thì bây giờ người còn sống nữa chẳng! Hừ hừ, đêm nay ta đến Thiên Kiếm Đàm này là muốn hỏi người một chuyện, nếu người trả lời cho tốt, bốn sứ giả sẽ không làm khó dễ người.

Lý Xuân Hoa biết rất rõ võ công của người này, nhưng với những lời nói của hắn vừa rồi, nàng đã có mấy phần giận dữ, nàng vận lực không chế cơn giận, mỉm cười nói:

- Có gì xin cứ hỏi?

Đường Hải Ninh lúc này đã đi đến trước mặt Lý Xuân Hoa, nói tiếp:

- Xuân Hoa, ta hỏi người thì thể Đông hậu Lâm Đại Ngọc do ai mai táng?

Lý Xuân Hoa thản nhiên đáp:

- Là ta và Âu Dương Hải mai táng, người hỏi làm gì?

Đường Hải Ninh mỉm cười nói:

- Trước khi Đông Hậu chết đã đem chìa khoá Âm Dương giao cho ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Điều này thứ cho ta không thể nói được.

Đạo nhân cười nhạt, nói:

- Người không nói, đó là tự người tìm đau khổ, chớ trách ta ra tay độc ác.

Đường Hải Ninh nói tiếp:

- Xuân Hoa, người phụ ta quá nhiều, nhưng những việc trước kia có thể bỏ qua được, nhưng người cứ không chịu nói thực chìa khoá Âm Dương ở đâu thể thì đừng trách chúng ta đã có lời ước hẹn là vợ chồng mà còn bội ước.

Lý Xuân Hoa nghe vậy, lửa giận bùng bùng. Nàng nhớ lại năm xưa Đường Hải Ninh trong khách điểm đã vũ nhục nàng, từng làm nàng muốn đi tìm cái chết, sau được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói nàng hãy còn chưa bị hắn làm nhục, nhưng đã hại nàng chặt gãy một cánh tay, sự sỉ nhục này làm nàng căm hận Đường Hải Ninh tới tận xương tủy. Nàng đã từng một kiếm đâm chết hắn rồi thể mà, hiện giờ hắn vẫn còn sờ sờ ở đây. Việc này nàng chưa từng nói qua với ai. Nàng không nén giận được nữa, trợn mắt hét lớn:

- Đường Hải Ninh, người đừng có nói xàm, người đã vũ nhục ta, phụ thân ta trước khi lâm chung đã giải trừ hôn ước của ta với người. Bây giờ ta đã là hiện thể danh chính ngôn thuận của Âu Dương Hải, người còn mở mồm sỉ nhục ta nữa thì đừng trách ta ra tay đánh người?

Đường Hải Ninh nghe Lý Xuân Hoa nói xong, đột nhiên ngẩng mặt lên cười sảng sặc, thanh âm chấn động núi non, xé tan mây mù.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng cười của Đường Hải Ninh, bỗng giật mình nghĩ thầm:

"Hồng rồi, không ngờ công lực hiện nay của hần so với công lực của Âu Dương Hải ba năm trước còn cao thâm hơn".

Nguyên là Lý Xuân Hoa muốn vào trong nhà, đặt đứa bé xong rút kiếm chiến đấu với hai người, nàng nghĩ bụng:

"Võ công của Âm Dương Chi Sứ tuy là cao siêu kỳ dị, nhưng mình tự bảo vệ được an toàn thì chắc không có vấn đề, dù có thêm một Đường Hải Ninh cũng sẽ không đưa mình đến chỗ chết được".

Đường Hải Ninh cười xong trên mặt như phủ một lớp băng sương, đôi mắt loé lên tia sáng oán độc, tàn nhẫn.

Đột nhiên đứa con được Lý Xuân Hoa ôm trong cánh tay duy nhất bị tròng cười làm tỉnh giấc, cất tiếng kêu:

- Má má, ba ba đã về rồi ư?

Tiểu Linh ở trong lòng Lý Xuân Hoa ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt mềm mại vừa trắng vừa đáng yêu của nó, mắt nó chớp chớp nhìn Đường Hải Ninh và đạo nhân áo xám.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của con, trong lòng bất giác cảm thấy thê lương, nàng lập tức dùng tay ôm chặt nó, dịu dàng nói:

- Tiểu Linh, con ngoan nào, ba ba sẽ trở về với con, bây giờ con nhắm mắt lại.

Đường Hải Ninh nhìn đứa bé, trong lòng không biết là hận hay là oán, hai mắt chăm chú nhìn Tiểu Linh rất lâu.

Tiểu Linh cũng mở mắt, ngược nhìn lên Đường Hải Ninh.

Đột nhiên, trên mặt Đường Hải Ninh hiện một nụ cười nham hiểm, khế nói:

- Tiểu Linh, có phải diệt nhi muốn tìm ba ba không, thúc thúc dẫn con đi tìm ba ba được chứ? Đường Hải Ninh bất chợt dẫn mạnh lên một bước, hai tay vươn ra, muốn ôm lấy Tiểu Linh trong lòng Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa giật mình, lắc mình một cái, thân người đột ngột lùi ra sau ba bốn bước, ngay trong lúc lùi, cánh tay áo trắng không bên tay trái của Lý Xuân Hoa đã thay cánh tay phải che lấy thân hình của Tiểu Linh.

Đường Hải Ninh cười lạnh lùng lại sấn tới, vung tay muốn chụp.

Lý Xuân Hoa quát:

- Người thật không có lương tâm, ai xuất thủ với đứa trẻ thơ không biết gì này.

Lý Xuân Hoa lật tay phát lại, chém vào cổ tay đang chụp tới của Đường Hải Ninh.

Đường Hải Ninh thấy chiêu phát tới của Lý Xuân Hoa kỳ ảo vô cùng, nội hàm thủ pháp phát huyết chấn mạch thượng thừa, vội thu tay hữu lại, cười nói:

- Xuân Hoa, ngươi phải biết điều một chút chứ, bọn ta đã điều tra ra chìa khóa Âm Dương là do Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy được. Lúc khi Lâm Đại Ngọc chết thì chỉ có ngươi và Âu Dương Hải ở bên cạnh. Hà hà?

Hắn lại mỉm cười lạnh lùng, rồi nói:

- Nếu ngươi không nói, thế thì đừng trách Đường Hải Ninh này độc ác, ngươi biết đó, bất cứ chuyện gì ta đều có thể làm cả vì đứa con yêu của ngươi, ta khuyên ngươi hãy nói chìa khóa Âm Dương ở đâu?

Nguyên là tám thanh tiểu kiếm, chìa khóa Âm Dương vốn do Cổ Thiên Nhân Viên lấy được từ trên người của một tay giang hồ đại đạo, sau đó Cổ Thiên Nhân Viên tặng cho Âu Dương Hải, Âu Dương Hải lại dùng nó tặng cho Vân Trung Nhạc để lão ta chữa trị vết thương của Lý Xuân Hoa, nhưng không biết làm thế nào chìa khóa Âm Dương lại rơi vào tay Thiết Kỳ Bang, sau khi Âu Dương Hải bị ám toán, tung tích của chìa khóa Âm Dương ở đâu không rõ.

Nhưng sau đó chìa khóa Âm Dương lại do Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy được. Nên biết rằng Đường Hải Ninh là một trong Tam kỳ lệnh chủ năm xưa của Bạch Hoàng Giáo, cho nên hắn biết chìa khóa Âm Dương rơi vào tay Bạch Hoàng Giáo, đương nhiên là Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy đi.

Lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa không hề nghĩ đến chìa khóa Âm Dương, nàng đang nghĩ đến lời nói của Đường Hải Ninh. Tiểu Linh chiếm một địa vị trong sinh mạng của nàng có thể nói quan trọng ngang như Âu Dương Hải, trong ba năm, nếu không phải vì mảnh cốt nhục này nàng sớm đã nhảy xuống đầm tự sát lâu rồi.

Lý Xuân Hoa biết hai người trước mặt tâm tính độc ác không thua Cô Lô Thiên Tôn, những lời bọn chúng nói ra là đương nhiên có thể làm được.

Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:

- Về chìa khóa Âm dương, ba năm trước đây, các người đã tìm khắp trong người chúng ta hết rồi, chẳng lẽ không có lại thành có hay sao? Hừ! Trước khi Đông Hậu chết, tuy chỉ có ta và Âu Dương Hải bên cạnh lão nhân gia, nhưng trước khi chết người gặp bộ hạ của Cô Lô Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ, Diêu Huân Muội vây đánh, đến như Lục Thiên Mai cũng đến trước bọn ta, ở cùng với lão nhân gia, chẳng lẽ những người đó không có khả năng đi trước một bước lấy chìa khóa Âm Dương hay sao?

Lý Xuân Hoa vốn không muốn nói với chúng những lời như vậy, nhưng tình hình bây giờ đã khác, nàng nếu có thể cứu vãn khỏi tay kẻ thù được phát nào thì nàng cố gắng cứu vãn.

Quả thực ba năm ở tại Thiên Kiếm Đàm này đã cải biến tính cách của nàng không ít, và vì nàng biết lúc này quyết không phải là việc tranh cường đấu thắng.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

- Những lời nói của ngươi tuy rất khéo léo, nhưng ta lại không tin ngươi, phàm là những người mà ngươi nói sớm muộn gì cũng phải chết dưới tay ta, đương nhiên ngươi cũng khó tránh.

Đạo nhân vừa nói xong, tay lại vung phát trần lên, phụt một tiếng, từ trên đầu đánh xuống.

Lý Xuân Hoa lùi xéo sang phải ba bước tránh khỏi phát trần, ông tay áo cánh tay bị gãy vệt cuốn lên đỡ lấy lưng của Tiểu Linh.

Lý Xuân Hoa biết rằng đêm nay không động thủ không được, lúc này lửa giận đã bốc lên, nòng quát lớn:

- Chẳng lẽ Lý Xuân Hoa này lại sợ các người hay sao? Hừ hừ, các người cứ xông lên đi.

Đạo nhân áo xám Âu Dương Chi Sứ lạnh lùng nói:

- Người có bản lĩnh gì thì thi triển ra, bốn sứ giả quyết định trong mười chiêu sẽ lấy mạng của người.

Nói xong, cây phát trần trong tay đạo nhân áo xám phát lên tả kích hữu đả, tấn công liên tiếp ba chiêu.

Ba chiêu này, chẳng những mau lẹ tuyệt luân mà chiêu nào cũng đều hàm ẩn nội kinh mạnh mẽ, phát trần cuốn theo gió rít, làm xao động nước trong đầm.

Lý Xuân Hoa né trái né phải tránh được ba chiêu tấn công mãnh liệt, vung chưởng phản kích, đột ngột phóng ra ba chưởng, đá ra hai cước miêng quát:

- Người đã đánh bốn chiêu, nếu như mười chiêu không thể lấy được mạng ta thì người tính sao?

Lý Xuân Hoa phản kích liên miên bất tận, không một chiêu nào không phải là võ học nội gia, làm cho đạo nhân áo xám phải liên tiếp lùi lại ba bước mới an nhiên tránh qua được.

Lão lên tiếng:

- Hừ? nếu trong mười chiêu ta không hạ được người thì lập tức rời khỏi đây.

Phụt một tiếng, phát trần của đạo nhân vung lên điểm thẳng tới Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa nghe hấn nói như vậy, trong lòng rất mừng, nên biết rằng người trong giang hồ võ lâm, dù là hung hãn thế nào đi nữa nhưng với lời hứa của họ thì đại bộ phận đều không nuốt lời. Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:

"Dù cho võ công người này tuyệt cao tới đâu, nhưng mình vẫn có thể tiếp được mười chiêu của hấn, bây giờ bất giá chỉ còn lại sáu chiêu?"

Nàng chưa nghĩ xong, thấy Âm Dương Chi Sứ sử phát trần tung ra đến mấy thước, những sợi lông đuôi ngựa cực kỳ mềm nhuyễn mà lúc này thẳng đứng như kim.

Lý Xuân Hoa kinh thâm, lách mình sang một bên tránh qua một chiêu?

Đạo nhân vai không đảo, chân không nhấc, người đã vọt thẳng tới, cổ tay vừa lật phát trần từ trên phát xuống rồi mau lẹ điểm lên.

Lý Xuân Hoa thấy tư thế một chiêu này dường như hàm ẩn mấy lần biến hoá sát thủ cay độc, bèn không dám chậm trễ, tay hữu vận Thiên Cang Chỉ bùng ra.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

- Trúng!

Những sợi phát trần trong tay đột ngột hợp lại thành một bó, nhắm cổ tay Lý Xuân Hoa cuốn lấy, thế như điện chớp, mang theo một luồng gió rít, uy thế cực kỳ kinh người.

Thiên Cang Chỉ kinh Lý Xuân Hoa bùng ra là muốn ngăn chặn sự biến hoá chiêu sau của phát trần, không ngờ chiêu thức của đạo nhân biến hóa nhanh chóng như vậy, một luồng kinh phong dữ dội như kiếm, trong cương có nhu quấn lấy cổ nàng.

Lý Xuân Hoa kinh hãi, thi triển một chiêu Lật Phong Phát Liễu, tay hữu bùng lại một luồng chỉ phong, thân mình nghiêng người xoay nửa vòng, tránh khỏi ngọn phát trần.

Nào ngờ sự biến hoá phát trần của đạo nhân áo xám thần bí khó lường. Chỉ nghe phụt một tiếng, phát trần đột ngột hạ xuống quấn vào ngực Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa kêu lên kinh hãi:

- ?i chao!

Nguyên là ống tay áo cánh tay trái bị gãy của Lý Xuân Hoa bị đuôi phát trần cắt đứt, Tiểu Linh từ trên lưng nàng tuột xuống, Lý Xuân Hoa thất kinh, vung tay phóng ra một luồng cuồng phong đánh ra mãnh liệt.

Nàng lập tức cúi người vớt lấy thân người của Tiểu Linh vừa lặn xuống, cười nhạt nói:

- Hãy còn ba chiêu!

Chiêu thuật cây phát trần của đạo nhân áo xám liền biến đổi, những sợi phát trần mềm mại được đạo nhân dùng chân lục nội gia vận lên, lúc vung lên tán công từng sợi phát trần thẳng đứng như kim châm, có thể đâm điểm huyết mạch, độc địa vô cùng. Một lần nữa Tiểu Linh lại rơi xuống. Một tiếng con nít khóc òa lên:

- Má má, má má!

Tiểu Linh vừa rơi xuống Đường Hải Ninh đã ôm trong tay.

Lý Xuân Hoa trong lòng bán loạn, nàng quát lên một tiếng, tay hữu hoá thành một luồng chưởng đánh thẳng vào bóng phát trần vùn vụt của đạo nhân áo xám, nàng đâm bổ tới Đường Hải Ninh.

- Xuân Hoa, người qua đây, ta sẽ giết đứa bé này trước.

Đường Hải Ninh né qua cú đánh của Lý Xuân Hoa, lên tiếng quát tháo, tay hữu giơ lên như muốn đánh vào đầu Tiểu Linh.

Lý Xuân Hoa thấy vậy tâm lòng tan nát, đột ngột dừng thân mình đang xông tới lại.

Đạo nhân áo xám phía sau bật cười nói:

- Người tiếp ta một chiêu cuối cùng Cửu Quyền Qui Âm.

Phát trần trong tay đạo nhân đột nhiên tản xuất ra thành chín luồng hồng quang, tập kích vào tâm nơi yếu huyệt sau lưng Lý Xuân Hoa, thể như điện chớp, trong chớp mắt đã cách thân người nàng chừng ba tấc. Dù Lý Xuân Hoa võ công cao siêu đến đâu, cũng khó tránh được cú đánh này.

Sinh tử treo trên đầu sợi tóc, bỗng một bóng người lướt tới không một tiếng động, thuận tay chộp cứng lấy những sợi phát trần.

Đạo nhân cảm thấy trên tay người kia truyền ra một luồng kinh khí vô hình từ trên ngọn phát trần xông qua.

Đạo nhân áo xám bị luồng nội kinh đột ngột đánh tới làm rung chuyển cổ tay, lòng vô cùng kinh hãi, tay ta vung ra một luồng nội kinh đẩy bật luồng kinh khí kia.

Người vừa đến cùng lúc ra tay giải cứu Lý Xuân Hoa, thân mình như luồng gió lướt đến trước mặt Đường Hải Ninh, đột nhiên vươn tay tả mau như điện chớp chụp trúng cổ tay hữu của hắn. Người vừa đến ra tay cầm nã chẳng những nhanh chóng bất ngờ không thể tả mà thủ pháp mười phần quái dị, Đường Hải Ninh muốn tránh né nhưng đã chậm một bước.

Chỉ cảm thấy cổ tay hữu nhói lên, một bàn tay mềm mại đã bấu chặt cổ tay hữu của hắn, lập tức hắn cảm thấy xương cổ tay đau nhói kịch liệt, kinh lực toàn thân tiêu tan, mất đi khả năng kháng cự.

Lý Xuân Hoa định thần đưa mắt nhìn, thì chỉ thấy đó là một nữ nhân mình mặc áo lục, tóc dài xõa vai, thể thái tuyệt mỹ, bàn tay phải có mang một cái găng tay trắng bằng tơ, tay trái thì không, nhưng mặt của nàng thì lại có che bằng một lớp lục, làm cho người ta không thể thấy rõ chân diện mục.

Nữ nhân áo lục từ khi ra tay xuất thủ đến lúc này, tất cả động tác chỉ như một luồng điện xẹt, cho nên Lý Xuân Hoa, đạo nhân áo xám, Đường Hải Ninh đều không trông rõ nhân ảnh của nàng.

Lúc này mọi người đều thấy nàng là một cô gái che mặt, ai nấy đều giật mình.

Lý Xuân Hoa chưa kịp tạ ơn người cứu giúp nàng, đã xông tới muốn ôm lấy Tiểu Linh.

Ai ngờ nữ nhân áo lục vung tay phải ra sau, một luồng tiềm lực phóng thẳng vào ngực của Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hoa đành phải dạt sang một bên.

Lúc Lý Xuân Hoa vừa né người, Đường Hải Ninh phát ra một tiếng rên, hắn lảo đảo lùi lại ba bước, Tiểu Linh trong tay đã rơi vào lòng nữ nhân áo lục.

Nữ nhân áo lục cũng lách sang một trượng.

Soạt một tiếng Đường Hải Ninh rút trường kiếm cảm trong tay, bỗng nghe nữ nhân áo lục lạnh lùng hừ một tiếng, cất tiếng nói:

- Đông Dương sứ, Trung Dương sứ tiếp lệnh, lập tức trở về Âm Dương Cốc, chờ đợi cốc chủ truyền lệnh.

Đạo nhân áo xám Âm Dương Chi Sứ và Đường Hải Ninh nghe vậy đều giật mình.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng hỏi:

- Người là ai? Lại dám cả gan giả mạo mệnh lệnh?

Nữ nhân áo lục khẽ nói:

- Âm Dương Tam Sứ, Đông Dương, Trung Dương, Tây Dương mau trở về Âm Dương Cốc đợi lệnh, nếu chậm trễ thì chết tức khắc.

Nữ nhân áo lục vừa nói vừa giơ tay hữu, trong lòng bàn tay đeo găng trắng của nàng đột nhiên xuất hiện ba vàng mặt trời, lấp lánh tỏa sáng, đẹp đến tuyệt luân.

- Ô! Tam Dương Điện Chủ, Đông Dương sứ, Trung Dương sứ xin nhận lệnh.

Đạo nhân áo xám và Đường Hải Ninh cung thân thi lễ, lập tức quay mình phóng đi.

Lý Xuân Hoa thấy trong lòng bàn tay của nữ nhân áo lục lộ ra ba vàng mặt trời đỏ, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, bàn tay hữu của nữ nhân áo lục giơ lên liền thu lại, cho nên ba vàng mặt trời vừa lóe lên rồi tắt ngay, Lý Xuân Hoa không thể nào xem rõ được.

Tiểu Linh rơi vào tay cô ta đương nhiên là rất nguy hiểm, nhưng vừa rồi cô ta hiện thân cứu mình một mạng, chắc là có ý giúp đỡ. Lý Xuân Hoa suy nghĩ một hồi, tâm thần dần dần trở nên ổn định, khẽ cúi mình thi lễ với nữ nhân áo lục, nói:

- Được ơn cô nương ra tay giải nguy, Xuân Hoa này mãi ghi nhớ, xin cô nương hãy làm ơn cho trót, giao đứa con yêu lại cho tiểu nữ, thịnh tình ơn sâu này xin mãi không quên.

Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói:

- Đứa bé này có phải là con của Âu Dương Hải không?

Lý Xuân Hoa giật mình, ngạc nhiên, than rằng:

- Phụ thân Âu Dương Hải của nó đã mất tích ba năm rồi, sống hay chết vẫn chưa hay, mẹ con chúng tôi được ở bên nhau là mạng sống, xin cô?

Đôi mắt của nữ nhân áo lục đột nhiên bắn ra tia sáng oán hận nhìn thẳng vào Tiểu Linh.

Lúc này Tiểu Linh đột nhiên mỉm cười kêu lên nho nhỏ:

- Cô cô ơi, buông tiểu diệt ra, tiểu diệt muốn má má.

Ánh mắt đầy oán hận của nữ nhân áo lục bỗng trở nên nhu hòa, nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Linh đừng sợ, cô bé Tiểu Linh đến một nơi rất vui, qua mấy ngày ba ba với má má Tiểu Linh sẽ đến với cháu.

Nữ nhân áo lục ngừng lại một lát rồi quay lại nói với Lý Xuân Hoa:

- Đưa bé này ta mang đi, ta tuyệt đối sẽ không làm hại nó một sợi tóc, một khi Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, người bảo hấn tự đến tìm ta mà đòi người.

Nàng vừa nói xong khẽ lắc mình, thân hình đã bay đi bảy tám trượng? Lý Xuân Hoa vô cùng lo lắng kêu lên:

Cô nương không được mang nó đi. Tiểu Linh, Tiểu Linh?

Lý Xuân Hoa như chim én vỗ cánh, lao vút đi.

Nhưng khinh công của nữ nhân áo lục cơ hồ đã đạt đến cảnh giới quỷ mị, thân hình nàng biến mất vào rừng mai, Lý Xuân Hoa đuổi đến trước rừng mai, thì bóng người đã mất tăm.

Khắp đỉnh núi, vang lên tiếng kêu gọi đau khổ của Lý Xuân Hoa:

- Tiểu Linh, Tiểu Linh?

Núi non hồi âm trở lại nghe thanh âm sao mà thê lương thống khổ.

Lý Xuân Hoa đuổi đến mười mấy dặm vẫn không tìm thấy tung tích nữ nhân áo lục và Tiểu Linh đâu, đưa con trai gần gũi bên mình hơn ba năm nay đã bị người mang đi.

Nơi chân trời góc bể mệnh mông, biết lúc nào ngày nào mẫu tử mới có thể tương hội, bất giác làm cho Lý Xuân Hoa cảm thấy chua xót, lệ châu tuôn trào, nàng khóc đến cơ hồ ngất lịm đi.

Không biết qua bao lâu, nàng ngẩng đầu dậy lâm bảm tự nói:

- Nữ nhân ấy là ai? Vì sao nàng lại nói một khi Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, phải bảo Âu Dương Hải đi nhận Tiểu Linh? Nếu Âu Dương Hải không tái xuất giang hồ, Tiểu Linh của ta sẽ không có ngày tương kiến?

Lý Xuân Hoa nói đến đây, nàng thi triển khinh công trở về nơi ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm mang theo Thanh Qui Kiếm và hành lý xuống núi Cửu Cung Sơn.

Trời đã chiều tà.

*

* *

Trong nơi u cốc ánh lên một ánh tà dương le lói.

Chung quanh im lìm tịch mịch.

Bỗng nhiên trong nơi thâm cốc vang lên một tiếng hú dài, như rồng kêu hổ rống, chấn động núi non, mây mù.

Cùng lúc, từ nơi xa xa cũng vang lên một tiếng hú tiếp ứng.

Tiếng hú đến thật nhanh, như sét chạy giữa không trung, mới nghe như ngoài mây dặm trong nháy mắt đã đến sau núi. Ngay lúc này, trong khe núi hiểm trở xuất hiện một con thần câu tuần mã.

Cưỡi trên ngựa là một người thanh niên tuổi độ hai mươi lăm, phong thái ung dung, tuấn dật, trên lưng đeo một thanh cổ kiếm, chậm rãi phóng ngựa vượt qua gò núi.

Con thần câu lên đến gò núi, dưới ánh tà dương, một quái nhân như một dải lụa đỏ lướt qua thảo nguyên rộng lớn, bay qua đỉnh đầu người thanh

niên lộn một vòng trong không trung, đáp nhẹ nhàng xuống đất hiện nguyên hình.

Quái nhân này lại là một con vượn cực kỳ xinh đẹp, dưới ánh mặt trời chiều, toàn thân nó đỏ rực lên.

- Ô! Viên huynh, công phu phi hành của huynh trên đời này không có một người hoặc một vật nào nhanh hơn nữa.

Câu nói của người thanh niên dường như vô cùng cảm khái.

Điều làm người ta kinh ngạc là con vượn nhỏ mở mồm phát ra tiếng người:

- Hải đệ, đệ quá khen.

Không cần hỏi cũng biết, thanh niên này chính là Âu Dương Hải, con vượn nhỏ chính là vật lưu lại của Độc Kiếm Ma. Hoá ra ba năm trước ở Thiên Kiếm Đàm, Âu Dương Hải bỏ đi không từ biệt Lý Xuân Hoa, chàng lập tức tìm đến nơi trước kia Độc Kiếm Ma đã chôn thây. Bởi vì ở Thiên Kiếm Đàm, chàng và Âu Dương Chi Sứ trải qua một trận chiến, Âu Dương Hải cảm thấy võ công của mình hãy còn chưa thể báo thù cho nên chàng nhất tâm nhất ý rèn luyện võ công cho giỏi, sau đó sẽ tái xuất giang hồ.

Âu Dương Hải lúc đó trong đầu chàng thể hội được những võ học của Độc Kiếm Ma nhưng ghi nhớ không tường tận, có nhiều điều vô cùng thần bí khó hiểu, và vì kẻ thù của chàng đại bộ phận đều là cao thủ với trình độ có thể làm sư phụ chàng được, nếu tự thân không nghiên cứu chuyên luyện võ công độc đáo thì vĩnh viễn không thể báo thù, do đó Âu Dương Hải đến ngọn núi cao nơi Độc Kiếm Ma chôn thây.

Ba năm nay, Âu Dương Hải dưới sự chỉ bảo của con thần viên, khai phá ngôi mộ của Độc Kiếm Ma tìm được một bộ võ học kỳ thư hoàn chỉnh của Độc Kiếm Ma.

Trong bộ kỳ thư đó, có thể nói là một thân võ học của Độc Kiếm Ma là sự kết tụ máu huyết cả đời, trải qua thời gian ba năm, Âu Dương Hải nghiên cứu luyện tập toàn bộ võ học trong bộ kỳ thư vừa thành.

Trong ba năm, Âu Dương Hải ngày đêm không ngừng cùng thần viên đấu kiếm dưới thác nước, chàng và thần viên có tình cảm thâm hậu, bèn bái làm huynh đệ, trong ba năm Âu Dương Hải dạy tiếng người cho thần viên. Kinh ngạc thay, trong ba năm, thần viên đã học được những tiếng đơn giản.

Âu Dương Hải tuy kết bạn với thần viên nhưng lúc nào chàng cũng hoài niệm đến người đã cùng mình kết thành phu phụ, Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng, đã ôm hận bỏ đi.

Ngày hôm nay sau ba năm, Âu Dương Hải dẫn thần viên, bái biệt linh mộ của Độc Kiếm Ma cùng hạ sơn.

Âu Dương Hải nghĩ rằng sau khi ly biệt Lý Xuân Hoa tại Thiên Kiếm Đàm, nàng nhất định sẽ quay trở về tông đàn Thanh Đạo Minh.

Cho nên Âu Dương Hải đầu tiên là đến tông đàn Thanh Đạo Minh.

Thực ra Âu Dương Hải đâu ngờ Lý Xuân Hoa từ hôm chàng ly biệt, nàng cứ ở luôn bên bờ Thiên Kiếm Đàm, Âu Dương Hải có nằm mơ cũng không thể tưởng nổi là Lý Xuân Hoa đã sinh cho chàng một đứa con trai, nếu Âu Dương Hải biết sớm điều này chàng sẽ không trở về lâu như vậy.

Lúc này?

Âu Dương Hải phóng ngựa vượt qua gò núi, đi xuyên qua khu rừng, đi tới san đạo.

Xung quanh tĩnh lặng, im phăng phắc.

Âu Dương Hải cảm thấy kỳ quái chẳng lẽ Thanh Đạo Minh giải tán rồi ư?

Lúc trước kia san đạo có người thủ giữ mà bây giờ lại vắng tanh.

Bỗng nhiên, Âu Dương Hải cảm thấy điều gì chẳng lành, vội giục ngựa tiến lên.

- Xuân Hoa? Hồng muội? Công Tôn Lạp, Công Tôn huynh?

Âu Dương Hải cao giọng kêu gọi một hồi.

Trừ những tiếng hồi âm vang vọng lại còn tất cả đều im ắng tĩnh mịch đến ghê người.

Thanh âm của chàng run rẩy?

Âu Dương Hải nhảy xuống ngựa, vội chạy tới trước mở tung cửa hàng rào.

Một cảnh tượng kinh hoàng bày ra trước mắt chàng?

Xác chết nằm la liệt trên mặt đất, tay đứt chân gãy, ruột đỏ ra ngoài, máu me tung toé.

Trước nhà, trong nhà, bụi cỏ, đều ngập máu, mỗi một tấc đất đều có vết máu.

Cái ao u tĩnh trong vắt cũng nhuộm thành màu đỏ tươi.

Chút tàn dương le lói trên bầu trời rơi xuống. Thật là thê lương, rùng rợn.

Tàn khóc, khủng bố.

Từ những vết máu chưa khô, hiển nhiên có thể thấy vừa xảy ra một cuộc tàn sát không lâu.

Âu Dương Hải trợn mắt như muốn rách khóe mắt, máu nóng bùng bùng, huyết mạch nổi phồng như muốn đứt tung.

Đột nhiên?

Tiếng gió thổi nhẹ, một tiếng rên rỉ vang lên yếu ớt.

Khi lân thứ hai tiếng rên vang lên bên tai Âu Dương Hải, chàng lập tức đoán ra nơi phát ra thanh âm là sau căn nhà gỗ hướng đông, ước chừng mười mấy trượng.

Âu Dương Hải lao tới không chút nghĩ ngợi.

Kỳ quái! Rõ ràng là ở đây, tại sao không có?

Lúc ấy?

Ngoài một dặm vang lên tiếng cười như ma khóc nghe điếc tai, vắng vắng không dứt.

Đột nhiên, tiếng rên lại vang lên.

Lúc Âu Dương Hải phóng tới chỗ phát ra tiếng rên. Đảo mắt nhìn quanh, bất giác dựng tóc gáy, tay chân nổi da gà, lập tức Âu Dương Hải nổi giận đùng đùng, trợn mắt nhướn mày. Hóa ra sau bụi cỏ có chín cái xác cụt tay cụt chân, hoặc là cụt đầu, máu tanh nồng nặc.

Thật là thê thảm.

Chàng thấy Độc kiếm đường chủ Phi Hồn Độc Kiếm Tây Môn Dương hai mắt biến thành hai cái lỗ sâu hoắm, xương cổ bị chém đứt, nhưng hãy còn dính chút da, bên sườn bị đâm thủng lỗ chỗ.

Bên cạnh là mấy người Độc Long Kiếm Thủ, hai cánh tay đến vai, hai đùi bị chặt đứt, thân thể tím đen nhỏ máu. Thê thảm nhất là họ bị người điểm huyết đạo, hãy còn sống mà chịu sự đau khổ khốc hình máu chảy ra cho tới chết. Hai người trong đó đã cắn lưỡi tự tử, khóe miệng đầy máu.

Hai người kia hơi thở còn chưa tuyệt, ước chừng tiếng rên là phát ra từ họ.

Âu Dương Hải hú lên một tiếng, búng liền hai ngón tay giúp cho hai người Độc Long kiếm thủ được mau giải thoát.

Trong các thi thể nơi đương trường, trừ Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Trịnh Hổ và mấy người nữa không thấy xác, còn chúng huynh đệ Thanh Đạo Minh có thể nói là bị giết sạch.

Âu Dương Hải đang nghĩ ngợi làm thế nào an táng những thi hài này, nhân quang chàng vụt chuyển liếc thấy trên một tảng đá lớn ngoài hai trượng có cắm một lá cờ máu đen.

Cắm cờ bằng thép cắm ngập vào đá, có thể thấy kinh lực của kẻ cắm ấy mạnh lạ kỳ. Nhìn kỹ, trên lá cờ có thêu một mặt trời đỏ lặn một nửa vào núi còn mặt sau lại thêu một cái đầu lâu ghê rợn, dưới đầu lâu là hai khúc xương trắng bất chéo.

Lá cờ bay phấp phật trong gió.

Âu Dương Hải hừ một tiếng trung mình lao tới chỗ phát ra tiếng cười hồi nãy.

Đây là một khu rừng âm u, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động.

Âu Dương Hải đang bồi hồi suy nghĩ.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng cười lạnh lẽo, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đến chậm quá rồi, hà hà...

Âu Dương Hải quay phắt người lại, tung người nhảy lên không, chàng tung song chưởng phóng một luồng kinh đạo như sấm sét vào nơi phát ra tiếng nói.

Âu Dương Hải trong lúc giận dữ phát ra chưởng này, chưởng thế long trời lở đất, âm âm, rắc rắc, một loạt tiếng nổ vang lên.

Sáu bảy cây tùng bằng miệng chén đều gãy đổ, thanh thế kinh tâm động phách.

- Ô, ba năm không gặp, không ngờ cường lực của ngươi hùng hậu đến mức này. Ha ha, khả kính khả kính!

Thân hình Âu Dương Hải trên không trung quấy lộn một vòng, vù một tiếng, thân hình bay ra ngoài bảy trượng.

Chàng đưa mắt nhìn, trên một mỏm núi có một người che mặt nạ đầu lâu, áo dài xanh, râu dài tới ngực đang ngồi xếp bằng.

Người này chính là Cô Lô Thiên Tôn.

Âu Dương Hải nói:

- Thật không ngờ, không ngờ thế gian chật hẹp, chúng ta có phước lại gặp nhau rồi.

Cô Lô Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

- Hay lắm, hay lắm. Chắc lão phu và ngươi có duyên kiếp trước, cho nên đi đâu cũng gặp.

Đột nhiên Âu Dương Hải quát lớn:

- Cô Lô Thiên Tôn, tội ác của ngươi tày trời, còn chưa nạp mạng ra đây.

Thân hình của Âu Dương Hải như chim ưng nhảy vọt lên mỏm đá lớn, hai luồng kinh phong như bánh xe bay phóng tới.

Tiếng kinh phong bay đi rít gió, Âu Dương Hải đã nhảy lên mỏm đá, Cô Lô Thiên Tôn vung tay áo tiếp đạo chuông kinh, hai mắt bắn ra tia sáng kinh dị.

Nguyên là hắn cảm thấy chuông kinh của Âu Dương Hải trong đó kinh lực vô cùng thâm hậu, so với ba năm trước không chỉ có gấp bội.

Nên biết rằng đạo võ công không thể một sớm một chiều mà luyện đến trình độ, đừng nói thời gian ba năm cho dù là mười năm thì cũng chưa chắc tiến triển bao nhiêu, vốn Cô Lô Thiên Tôn nghĩ bụng, dù cho Âu Dương Hải trong ba năm sớm tối khổ luyện, cao lắm cũng chỉ làm cho võ nghệ của chàng thuần thực thêm một chút mà thôi, ai ngờ sự thực không phải thế, nội công của chàng đã tăng tiến đến trình độ mấy mươi năm công lực.

Thân hình Âu Dương Hải đáp xuống mỏm đá, vai không lắc, gối không cong, xông thẳng đến trước Cô Lô Thiên Tôn, đánh vù một quyền vào ngang ngực. Cô Lô Thiên Tôn cảm thấy lực đạo thế quyền của Âu Dương Hải đánh tới cực kỳ mãnh liệt, không dám khinh suất, vận nội công tiếp cú đánh.

Hai đạo quyền phong cực mạnh va chạm nhau, chấn động đến nỗi Cô Lô Thiên Tôn toàn thân khí huyết phù động, thân hình bất giác lùi ra sau hai bước, hai vai Âu Dương Hải khẽ lắc lư, lùi lại ba bước.

Nhưng lúc này Âu Dương Hải cảm hận Cô Lô Thiên Tôn cùng cực, chàng cho rằng Cô Lô Thiên Tôn chính là hung thủ tàn sát huynh đệ Thanh Đạo Minh, cho nên chàng lại tung mình xông lên, tay tả vươn ra chộp vào vai của Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn sau khi tiếp hai quyền của Âu Dương Hải xong, đã biết nội lực chàng hùng hậu, quyền phong rất là mạnh mẽ, so với khi xưa thì tiến triển rất nhiều, đại khái đã đạt đến nội lực tương đương mình, nếu Âu Dương Hải lại liên tiếp phát liền mấy quyền thì e rằng mình khó mà chống đỡ nổi, lúc này hắn thấy tay tả của Âu Dương Hải vươn ra, khẽ cười ha ha...

Cô Lô Thiên Tôn lập tức vung chưởng đánh xéo ra, chân trái tung một cú đá vào bụng dưới của đối phương.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, tay hữu quét một chưởng ngăn đỡ một cước của Cô Lô Thiên Tôn đá tới. Tay tả vội thu về, lùi lại một bước, không xuất thủ tấn công nữa.

Cô Lô Thiên Tôn cũng nhân đây dừng lại, kỳ thực họ nhân thời gian tạm dừng tay này là đang tìm chiêu thức giao thủ tiếp theo sau, phải biết rằng hai người đều là nhân vật lợi hại.

Âu Dương Hải trong hai chiêu giao đấu, chàng cảm thấy Cô Lô Thiên Tôn thực sự võ học cao thâm khôn lường, lần xuất thủ vừa rồi, Cô Lô Thiên Tôn đã sử dụng ba loại nội lực thượng thừa điểm phát huyết mạch âm nhu không giống nhau, cơ hồ muốn hạ ngay Âu Dương Hải.

Cô Lô Thiên Tôn cũng cảm thấy trong ba chiêu thức của Âu Dương Hải, không chiêu nào là không thâm hậu, mà còn ẩn giấu một lực đạo phản đánh ngược trở lại, quả nhiên võ công của Âu Dương Hải đã không chỉ như ba năm trước, lúc này Cô Lô Thiên Tôn thậm chí hận vì sao ba năm trước không giết quách nó đi, để bây giờ Âu Dương Hải quả là kẻ kình địch từ nay về sau rồi.

- Ha ha, Âu Dương Hải, thủ pháp võ công của ngươi đã khác nhiều so với khi xưa, chắc trong ba năm ngươi đã được rất nhiều kỳ duyên...

Âu Dương Hải không nói, đá liền bốn cước vào Cô Lô Thiên Tôn.

Mấy chiêu này đều hàm ẩn kình khí nội gia cực kỳ ghê gớm, hung mãnh độc địa, đôi mắt Cô Lô Thiên Tôn bắn ra một đạo tinh quang, hai tay áo phát lên, lùi lại ba bốn bước liên tiếp. Cô Lô Thiên Tôn tiếp luôn mấy chiêu của Âu Dương Hải đã phí rất nhiều sức lực. "Hây!" một tiếng quát, Cô Lô Thiên Tôn phóng ra một quyền chênh chếch.

Âu Dương Hải cảm thấy trong một quyền này của hắn, tư thế rất quái dị, tựa như có dây rầy sát cơ, chàng không dám tiếp quyền, vội người né tránh ba bước.

- Ha ha ha, sao ngươi không dám tiếp quyền của ta?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói hừ một tiếng năm ngón tay trái đều xò ra, từ từ búng tới.

Năm ngón tay búng ra không một tiếng động cũng không có chút kỳ lạ quái dị nào nhưng Cô Lô Thiên Tôn trông thấy thì tựa như kinh hoàng vô cùng, lùi lại sáu bảy bước lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Hải, chiêu này của người gọi là "Ngân Hà Đàn Huyền" phải không?

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Người cũng biết sự lợi hại của chiêu "Ngân Hà Đàn Huyền" sao?

Âu Dương Hải lại hừ liền mấy tiếng, kỳ thực lúc này trong lòng Âu Dương Hải càng thấy kỳ quái vô cùng, chiêu thức của mình chính là một tuyệt học có ghi trong bộ kỳ thư võ học của Độc Kiếm Ma, chàng không hiểu Cô Lô Thiên Tôn tại sao lại biết tên chiêu này.

Cô Lô Thiên Tôn nghe lời nói của Âu Dương Hải, trầm tư rất lâu, hai mắt ngược nhìn trời ngẩn ngơ xuất thần, một tên ma đầu xảo quyệt, nham hiểm nhất đời này không hiểu hẳn nghĩ ngợi những gì?

Trong lòng Âu Dương Hải cũng cảm thấy mịt mù khó giải, lúc này chàng rất muốn biết Cô Lô Thiên Tôn vì sao biết được lai lịch một chiêu tuyệt học của chàng.

Đương lúc hai người đang trầm tư không nói, trên mỏm đá có một bóng màu đỏ nhảy lên như điện xẹt, chính là con vượn nhỏ.

Đôi mắt sâu tựa bể của con vượn nhìn Cô Lô Thiên Tôn, đột nhiên phóng vọt đến Cô Lô Thiên Tôn.

Cú đánh này nhanh chóng tuyệt luân, Cô Lô Thiên Tôn tai nghe tiếng gió cái vù, đã thấy một quái vật lướt gió lao tới, hắn vô cùng kinh hãi, phóng ra một chuông.

Chỉ nghe một tiếng hự, thủ chuông của Cô Lô Thiên Tôn và con vượn nhỏ cùng tiếp chạm, Cô Lô Thiên Tôn bị chấn động đau buốt bàn tay, một luồng kinh lực đánh bật hắn lùi lại bốn bước.

Con vượn nhỏ sau cú đánh này, vù một tiếng, nhảy tót lên vai Âu Dương Hải.

Cô Lô Thiên Tôn định thần, căng mắt ra nhìn thấy là một con vượn nhỏ, hắn kinh ngạc vô cùng.

Âu Dương Hải thấy con vượn nhỏ chỉ một lần xuất thủ đã có thể đánh Cô Lô Thiên Tôn lùi mấy bước, trong lòng rất vui, lên tiếng nói:

- Viên huynh, xin hãy giữ lấy người này, đừng để cho hắn chạy thoát khỏi đây.

Con vượn nhỏ nhìn Âu Dương Hải cười khèng khặc, nói:

- Âu Dương đệ, hắn là kẻ thù của đệ?

Con vượn nhỏ vừa cất tiếng nói, Cô Lô Thiên Tôn trợn mắt há mồm, nghĩ thầm:

"Hôm nay thật gặp phải quỷ quái hay sao ấy? Nếu không thì tại sao một con vượn lại biết nói tiếng người? Nghe truyền rằng Cổ Thiên Nhân Viên là do người và vượn giao phối mà sinh ra, nhưng hắn còn có một nửa là huyết thống loài người, có thể nói tiếng người, cũng không lấy làm lạ, mà đằng này con vượn có chút xú kia lại hiểu được tiếng người?"

Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, nhìn Cô Lô Thiên Tôn nói:

- Cô Lô Thiên Tôn, đêm nay ngươi chớ mong chạy thoát khỏi đây, vị viên huynh này của ta khinh công độc bộ võ lâm, thiên tính linh dị, đã được tinh hoa của nhật nguyệt, ngàn năm đạo hạnh, phản lão hoàn đồng, trên thế gian không có một vật nào có thể làm sút mẻ một sợi lông của Viên huynh, chỉ một chiêu vừa qua chắc ngươi đã biết sự lợi hại của Viên huynh rồi chứ? Hừ hừ... Bây giờ ta hỏi ngươi, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp và những người chưa chết của Thanh Đạo Minh ta, ngươi đem họ cầm giữ nơi nào? Nếu ngươi thành thực nói ra, Âu Dương Hải sẽ tạm thời thả ngươi lần này, muôn báo thù rửa oán cũng đợi lần sau gặp mặt mới gia dĩ tính sạch. Nếu ngươi bỏ đi thì hãy ẩn nấp ở nơi chân trời góc bể nào đó đừng để ta tìm thấy, thì cũng coi như số hên của ngươi rồi đó.

Cô Lô Thiên Tôn trong lúc Âu Dương Hải đang nói, trong đầu hần suy nghĩ rất lung, lúc này hần khẽ cười nói:

- Âu Dương Hải, ngươi cho rằng con vượn súc sinh này lại có thể uy hiếp được ta sao? Ha ha, ngươi cho rằng võ công của ta thế nào?

Âu Dương Hải nghe hần nói, bất giác ngân người, không biết thật sự hần có ý gì? Chàng nghĩ: "Chẳng lẽ võ công tên ma đầu này có tài phi thiên độn thổ hay sao?".

Cô Lô Thiên Tôn thấy Âu Dương Hải lặng im, khẽ cười nói một tiếng, lại nói:

- Ba năm trước, ngươi cho rằng võ công của ta đạt đến trình độ nào? Lúc ấy ngươi cảm thấy ta so với Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng như thế nào?

Âu Dương Hải lạnh lùng một tiếng, nói:

- Chắc võ công của ngươi lúc ấy không hơn võ công của mẫu thân Đông Hậu Lâm Đại Ngọc của ta, đương nhiên cũng không thể thắng nổi Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng.

Cô Lô Thiên Tôn đột nhiên lại hỏi:

- Võ công của ngươi và Lý Xuân Hoa không biết hai ngươi hơn kém bao nhiêu?

Âu Dương Hải biết rằng Cô Lô Thiên Tôn nham hiểm vô cùng, có lẽ hần lại nghĩ ra kế độc gì để ám toán mình, bèn quát lớn:

- Cô Lô Thiên Tôn, ngươi đừng có làm bộ nữa, nếu ngươi không mau nói ra tin tức của Lý Xuân Hoa thì đừng trách ta đây.

Cô Lô Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Âu Dương Hải, ngươi nghe kỹ đây, ta nói cho ngươi, đương kim thiên hạ võ lâm chỉ có Cô Lô Thiên Tôn ta là độc tôn, nên ngươi không tin lời của ta, ngươi hãy thử nghĩ xem, năm xưa lão phu và Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng động thủ, có lúc nào là dốc toàn lực đâu...

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, nghĩ thầm:

"Phải rồi! Tính tình tên ma đầu này giảo quyệt, mỗi lần hấn cùng người động thủ vô luận là võ lâm cái thế thiên hạ Lâm Nguyệt Hồng, hoặc là mình, hình như hấn đều dùng ngang sức đôi phương, chỉ bình thủ với người mà thôi, chẳng lẽ Cô Lão Thiên Tôn có võ công tinh thâm mà giấu không lộ ra hay sao?".

Lúc này lại vang lên giọng nói của Cô Lão Thiên Tôn:

- Nhưng võ công một phái mà Cô Lão Thiên Tôn ta kỵ nhất, là võ học của Âm Dương Cốc, trừ võ học Âm Dương Cốc ra, không có bất kỳ một võ công một phái nào mà ta chưa học qua. Chiêu Ngân Hà Đàn Huyền vừa rồi của ngươi hình như có gốc rễ với võ công Âm Dương Cốc...

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, buột miệng hỏi:

- Cái gì? Chiêu võ học của ta và võ học Âm Dương cốc có gốc rễ hay sao?

Nguyên Âu Dương Hải dù được kỳ thư võ học một đời của Độc Kiếm Ma, nhưng bên trong cũng không ghi rõ lai lịch tên tuổi của Độc Kiếm Ma, lúc này nghe Cổ Lão Thiên nói chiêu Ngân Hà Đàn Huyền và võ học Âm Dương Cốc có gốc gác, không khỏi buột miệng hỏi, bởi vì chàng đối với vị kỳ nhân Độc Kiếm Ma có rất nhiều tâm lý hiếu kỳ.

Lúc Cô Lão Thiên Tôn nói, mắt nhìn chăm chú vào Âu Dương Hải, lúc này thấy chàng có vẻ xúc động, trong bụng mừng thầm, hấn cố ý mỉm cười thân bí, nói:

- Đâu chỉ gốc gác thôi đâu, thực ra có thể nói Âm Dương Cốc có một bí mật khôn lường.

Âu Dương Hải thực sự đã bị những lời nói kỳ lạ của Cổ Lão Thiên dẫn vào cảnh giới hiếu kỳ, là người ai mà chẳng có tâm lý hiếu kỳ. Nhưng, trong lòng Âu Dương Hải căm hận hấn, lúc này không mở miệng hỏi hấn những chuyện có liên quan đến Âm Dương Cốc, kỳ thực Âm Dương Cốc này trong đầu của các nhân vật võ lâm giang hồ đương thời, là một nơi mù mịt, ghê rợn.

- Hừ, Cổ Lão Thiên, ngươi nói quá nhiều rồi đó, tóm lại ngươi nên nói bọn Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp ở đâu đi thì hơn.

Cô Lão Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Lý Xuân Hoa, ồ cô gái đáng thương ấy từ khi ngươi mất tích, nàng đã ở luôn ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm chờ đợi ngươi.

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Thật có chuyện ấy hay sao? Thế thì bọn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp đâu?

Âu Dương Hải nghe nói Lý Xuân Hoa vì mình sau khi mất tích, ở mãi bên bờ Thiên Kiếm Đàm trong lòng bồi hồi xúc động, chàng vụt nhớ lại chuyện Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng ở mãi nơi đó đợi phụ thân chàng, chàng thật sự sợ Lý Xuân Hoa vì chờ đợi mình mà giống như Lâm Nguyệt Hồng phát điên.

Cô Lô Thiên Tôn thấy vẻ ngẩn ngơ như trong mộng của Âu Dương Hải, cố ý ngẩng đầu lên nhìn trời, Âu Dương Hải thấy vậy vội hỏi:

- Cô Lô Thiên sao ngươi không nói? Ngươi nói mau đi!

Cô Lô Thiên Tôn cười nói:

- Ngươi đừng sốt ruột, Lý Xuân Hoa vẫn khỏe, nàng không như Lâm Nguyệt Hồng đâu. Ngươi hỏi Lý Xuân Hồng ư? Từ khi nàng thất tình, chẳng hề thấy xuất hiện trên giang hồ võ lâm nữa, hành tung không rõ...

Âu Dương Hải bị Cô Lô Thiên nói đúng gan ruột của mình, mặt chàng hơi đỏ, nhưng chàng cảm thấy kỳ quái, vì sao những chuyện riêng của bọn mình mà Cô Lô Thiên Tôn lại tỏ tường như vậy.

Cô Lô Thiên Tôn hơi ngừng một lát, lại nói:

- Đến như Công Tôn Lạp, trong ba năm hẵn thật sự có công, hẵn đã phát dương Thanh Đạo Minh trở nên có tiếng tăm, đáng tiếc rằng công lao của hẵn trong ba năm đã đổ xuống sông biển hết rồi.

Âu Dương Hải nghe vậy, trước mắt lại hiện ra những thi thể đầy máu me lúc nãy lửa giận bốc lên, quát lớn:

- Cô Lô Thiên, món nợ ngươi tàn sát Thanh Đạo Minh, ta thề phải rửa sạch.

Cô Lô Thiên Tôn nghe vậy hừ một tiếng nói:

- Với khả năng của ngươi, suốt đời cũng đừng mong báo được thù này.

Âu Dương Hải giận dữ nói:

- Ngươi nói ta không thể báo được mối huyết hải thâm thù này, thế thì ngươi đợi xem đây.

Cô Lô Thiên Tôn bỗng cười vang lưng, nói:

- Buồn cười, thật buồn cười.

- Hừ, buồn cười cái gì?

Âu Dương Hải giận dữ quát hét, một luồng kinh khí quét tới Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn di động thân hình ba bước, tránh khỏi chương lực này, quát lên:

- Âu Dương Hải ...

Tiếng quát của Cô Lô Thiên Tôn đầy rẫy uy nghiêm, Âu Dương Hải bất giác thu lại luồng kinh đạo sắp phóng ra.

Cô Lô Thiên Tôn nói:

- Âu Dương Hải, ngươi cho rằng những người chết của Thanh Đạo Minh là do ta giết phải không?

Âu Dương Hải nói:

- Cái gì, họ không phải ngươi giết hại, hừ hừ! Võ lâm giang hồ ngày nay, lại còn có ai tàn khốc ác độc như ngươi? Nếu ngươi không làm ra chuyện thâm này thì còn có người nào làm ra? Cô Lô Thiên Tôn đột nhiên phát ra tiếng thở dài thâm lương, nói:

- Âu Dương Hải, người biết rằng Cổ Lão Thiên ta và người cùng với chị em Lý Xuân Hoa vẫn là tình sư đồ, dù cho bao nhiêu sự tình gây ra trở mặt thành thù, nhưng Cổ Lão Thiên ta đối với các người, thực sự hãy còn tồn tại một chút tình thầy trò, nếu không, ba người các người đã chết dưới tay ta từ lâu rồi.

Âu Dương Hải không chút cảm kích nói:

- Hừ, Cổ Lão Thiên, người đừng có nói năng cảm động như vậy, Âu Dương Hải ta đã sớm biết chuyện sát hại cha mẹ ta... Kỳ thực vạn sự trong thế gian, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà không lọt, nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm, cuối cùng cũng sẽ có một ngày sự bại thân vong cho coi...

Cô Lô Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Chuyện cũ đã qua, nhai lại làm gì? Ha ha ha ha... Thi thể cha mẹ người đã băng lạnh rồi, Cổ Lão Thiên ta cũng đã sắp chết... Việc khi xưa, Cổ Lão Thiên cả đời dám làm dám chịu, vô luận lúc nào ngày nào, ta cũng vẫn chờ đợi người đến đòi nợ...

Cô Lô Thiên Tôn đột nhiên trầm giọng nói:

- Nhưng hôm nay ta nói với người là vào lúc xế chiều. Thanh Đạo Minh đã bị người chém giết tàn khốc, chính là một lần tàn sát đầu tiên của người trong Âm Dương Cốc với giang hồ võ lâm đó.

- Cái gì? Người trong Âm Dương Cốc đã làm?

Âu Dương Hải thất kinh hỏi.

Cô Lô Thiên Tôn nói:

- Người không có thất cây cờ Âm Dương cô lâu kỳ cắm trên tảng đá sao?

Một câu nói làm Âu Dương Hải sực nhớ lại cây cờ kinh tâm động phách kia, chàng bất giác quay đầu nhìn.

Ai ngờ vừa nhìn chàng giật mình đánh thót, lá cờ ngoài hai mươi mấy trượng đã không thấy nữa.

Nên biết rằng đêm nay trăng sáng vàng vạc, sao trời lung linh, những gì xảy ra trong vòng ba mươi trượng với mục lực của Âu Dương Hải vẫn nhìn thấy rõ ràng, nhưng lá cờ kia đã biến mất tự hồi nào.

Âu Dương Hải vô cùng nghi hoặc, hú một tiếng, phi thân nhảy xuống mỏm đá chạy đến bên tảng đá, quả nhiên lá cờ Âm Dương cô lâu kỳ đã biến mất rồi.

Một luồng gió nhẹ, Cô Lô Thiên Tôn và con vượn nhỏ cũng chạy nhanh tới.

Như vậy, trong khe núi này đã xuất hiện người thu lá cờ, nhưng với thính lực của chàng lại không thể nghe được thanh âm của người đó tới lúc nào, thật là một chuyện dị thường.

Âu Dương Hải nhìn ánh mắt của Cô Lô Thiên Tôn, hình như hẳn cũng không nhìn thấy người đến thu lá cờ.

Âu Dương Hải và Cô Lô Thiên Tôn đứng lặng lẽ hồi lâu.

Cô Lô Thiên Tôn buông một tiếng thở dài nặng nề, nói:

- Âm Dương Chi Sứ, với võ công tối cao của Tây Dương Sứ, chẳng lẽ Tây Dương Sứ đã tái xuất giang hồ rồi hay sao?

Âu Dương Hải liếc nhìn Cô Lô Thiên Tôn, nói:

- Những người chết của Thanh Đạo Minh thật sự là do người trong Âm Dương Cốc hại chết hay sao? Nhưng có điểm đáng ngờ là Thanh Đạo Minh và Âm Dương Cốc có dây mơ rễ má thù hận gì? Đền nổi bọn họ đều trúng độc thủ.

Cô Lô Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Người trong võ lâm giang hồ, nếu muốn gây chuyện với người thì cần gì phải thù với hận, thực ra nguoi và Âm Dương tam sứ sao lại nói rằng không có thù oán?

- Ba năm trước ở Thiên Kiếm Đàm, chẳng phải nguoi đã quyết đấu một trận với đạo nhân áo xám Đông Dương Sứ trong Âm Dương tam sứ đó sao?

Âu Dương Hải nghe nói, nghiêng rằng nói:

- Được, Âm Dương Cốc, Âu Dương Hải này và các nguoi thê không đội trời chung.

Cô Lô Thiên Tôn cười nhạt, nói:

- Âu Dương Hải, nguoi không cảm thấy kẻ thù của nguoi nhiều quá hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, thầm nghĩ:

"Phải rồi! Ta phóng mắt nhìn ra giang hồ hình như mỗi một cao thủ võ lâm đều có mối huyết thù không thể giải được với ta. Thiếu Lâm phái, Cô Lô hung thủ Cô Lô Thiên Tôn, Bạch Hoàng Giáo, Dao Trì Ma Nữ, Vân Trung Nhạc, Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội... Nay lại còn thêm Âm Dương Cốc nữa. Thật là đơn thân thế cô, bốn phía đều là kẻ thù..."

- Ôi!...

Âu Dương Hải nghĩ đến đây bất giác cất tiếng thở dài thê lương, cảm khái vô hạn...

Cô Lô Thiên Tôn cười nhạt vẻ khinh miệt, hần lại lên tiếng:

- Nguoi hãy còn trẻ lắm, không ngờ kẻ thù của nguoi lại còn nhiều hơn kẻ thù của ta nữa, hình như người trong thiên hạ đều chống đối lại với nguoi...

Âu Dương Hải nghe vậy nổi giận quát:

- Cô Lão Thiên, nguoi câm miệng lại cho ta, hừ! Hễ là ai có thù hận với Âu Dương Hải này thì bất cứ một người nào cũng đừng mong thoát khỏi sự báo phục của ta.

Cô Lô Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Âu Dương Hải nguoi có bao nhiêu năng lực để đối phó với kẻ thù khắp thiên hạ?

Nội chỉ có một Âm Dương cốc thôi cũng đủ cho nguoi mất mạng rồi. Âu Dương Hải vụt nhớ lại trận ác đấu với đạo nhân áo xám ở Thiên Kiếm Đàm

và chuyện lá cờ bỗng nhiên mất tích! Đủ để thấy người trong Âm Dương Cốc thật ghê gớm. Nhưng Âm Dương Cốc là một tổ chức gì, không ai biết.

Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói:

- Cổ Lão Thiên, có phải người biết bí mật tổ chức Âm Dương Cốc không, nếu người có thể nói ra, Âu Dương Hải này...

Cô Lô Thiên Tôn cười vang, cắt ngang lời Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, ta đang muốn bắt tay hợp tác với người cùng chống lại ngọn lửa hung tàn Âm Dương Cốc, nếu người đồng ý, ta sẽ nói hết những bí mật về Âm Dương Cốc cho người.

Âu Dương Hải cười lớn, nói:

- Cổ Lão Thiên, ta lại hợp tác với người ư?

Cô Lô Thiên Tôn cười nói:

- Lợi hại tương quan, ta tin rằng người sẽ hợp tác với ta. Nên biết rằng không chỉ bản thân của Âm Dương Cốc thần bí khó giải, mà còn thế lực to lớn của nó nữa, trong đó ai ai võ công cũng cao cường, chỉ nội Âm Dương tam sứ của Âm Dương Cốc thôi cũng đủ cho người ứng phó không nổi, huống chi Tam Dương điện chủ của Âm Dương cốc, và người thủy chung không trông thấy nữa, từ trước tới giờ chưa hề bước ra khỏi cửa Âm Dương cốc một bước, đó là Âm Dương cốc chủ...

Này Âu Dương Hải, nếu người đáp ứng cùng với ta hợp tác chống lại người của Âm Dương Cốc, đến ngày thành sự. Cổ Lão Thiên này sẽ đợi báo thù cũng chưa muộn. Ý người như thế nào, sau khi nghĩ kỹ rồi hãy trả lời. Bây giờ thứ cho ta còn có việc khác, phải cáo từ đây, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Cô Lô Thiên Tôn Cổ Lão Thiên, một người đầy thần bí, kỳ quặc, nham hiểm, tàn khốc, mà lại giống như nhân từ, trang nghiêm, chính khí凛冽, sau khi nói xong rồi, khẽ chấp tay hành lễ rồi thân người biến mất trong đêm tối.

Chỉ còn lại Âu Dương Hải với bao sầu tư, hoài nghi bất định, đứng ngẩn ngơ chỗ cũ.

Một làn gió nhẹ thổi tới, Âu Dương Hải cảnh giác quay phắt lại nhìn...

Dưới ánh trăng sao, ngoài ba trượng có một người râu dài phát phơ, mặt mũi hiên lành, tay cầm một lá cờ thiết kỳ màu đen tung bay theo gió.

Lá cờ này chính là lá cờ Âm Dương cốc Cô Lô Kỳ hồi nãy cắm trên tảng đá.

Mà người cầm lá cờ này chính là người Âu Dương Hải vô cùng quen biết.

Âu Dương Hải buột miệng kinh hãi kêu lên "Thiên Sơn Thiên Sư".

Nguyên người cầm lá Âm Dương Cô Lô Kỳ là một vị hoà thượng, hoà thượng này chính là sư huynh của chương môn Thiên Minh phái Thiếu Lâm ngày nay. Người đã từng chỉ dẫn võ công cho Âu Dương Hải khi xưa, đó chính là "Thiên Sơn Thiên Sư". Vị thần tăng Thiên Sơn trước giờ chưa

bước ra giang hồ một bước, rất hiếm khi ra khỏi tiểu viện nhỏ trong chùa Thiếu Lâm bao giờ, mà đêm nay lại xuất hiện ở đây. Đôi mắt Âu Dương Hải bùng lên tia lửa, run run hỏi:

- Lão tiên bối, người tham dự vào cuộc chém giết này, không biết có...

Thiên Sơn thần sư nói:

- Lão nạp đã hơn bốn mươi năm không khai sát giới, những người chết của Thanh Đạo Minh, lão nạp không có tham gia.

Âu Dương Hải cười lớn nói:

- Được! Được! Văn bối luôn nhận định có ân trả ân, có oán trả oán, Âm Dương Cốc đã giết mấy trăm nhân mạng của Thanh Đạo Minh. Âu Dương Hải này cũng sẽ hồi kính Âm Dương cốc.

Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải, lão nạp phụng kiến người không nên mạo hiểm đi Âm Dương cốc, không phải lão nạp nhiều lời, khi người hãy còn chưa mò được một chút bí mật về Âm Dương cốc thì người đã toi mạng rồi.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Lão tiên bối bao ngôn tương cáo, văn bối cảm ơn bất tận, nhưng Âu Dương Hải này từ lâu đã đặt chuyện sinh tử ra bên ngoài rồi, trừ phi văn bối bỏ thân nơi đây, còn không sớm muộn gì văn bối cũng sẽ tới Âm Dương cốc.

Thiên Sơn thần tăng nghe vậy hơi biến sắc, nói:

- Âu Dương Hải, nếu người muốn đi Âm Dương cốc thì trước tiên phải để cho lão nạp khảo nghiệm võ công đã.

Âu Dương Hải nghe vậy cũng biến sắc, nói:

- Lão tiên bối, văn bối xin người đừng làm như vậy, văn bối không bao giờ dám lãnh giáo tiên bối võ công. Thiên Sơn thần tăng nói:

- Người muốn đi Âm Dương cốc, trước tiên phải đánh ngã được Âm Dương tam sứ, nếu không thì vĩnh viễn không thể bước vào Âm Dương cốc một bước.

Âu Dương Hải hỏi:

- Như thế là thế nào? Văn bối ngu muội, không thể hiểu được ý đó.

- Người đã muốn vào Âm Dương cốc thì khó tránh khỏi bị người đột kích, võ công của người bình thường, há chẳng phải bỏ mạng ngay lập tức ở trong cốc. Bây giờ người tiếp lão phu ba lá cờ, nếu người tiếp không được lão phu ba lá cờ thì người đừng có mong đi Âm Dương cốc.

Khí huyết của Âu Dương Hải bùng bùng, nghĩ bụng:

- Âu Dương Hải này nếu tiếp không được ba lá cờ của ông thì hà tất ra giang hồ làm gì nữa, đừng nói ba lá cờ, mười ba lá ta cũng tiếp được.

Âu Dương Hải nghĩ vậy, bèn nói:

- Lão tiên bối, người đã nói như thế, văn bối cung kính bất như tòng mệnh, kính thỉnh phát chiêu đi!

Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói:

- Ba lá cờ của ta, lực đạo đủ rung chuyển núi non, ngươi cứ rút trường kiếm ra, để tránh tiếp không được một chiêu.

Âu Dương Hải nói:

- Đầu tiên vẫn bồi dùng tay không tiếp một chiêu thử xem.

Thiên Sơn thần tăng nghe vậy biết chàng rất quật cường, cao ngạo bèn không nói thêm nữa, lá cờ Âm Dương Cô Lô Kỳ trong tay dùng một chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" từ từ quét tới Âu Dương Hải.

Chiêu quét này đến không một tiếng động không nghe thấy một tiếng gió nào, dường như không có một chút kinh lực, Âu Dương Hải cho rằng chiêu thứ nhất là hư chiêu của Thiên Sơn, quan trọng là chỗ biến hoá tiếp theo, cho nên Âu Dương Hải không né, hai đạo mục quang loang loáng nhìn vào chiêu thức đánh tới.

Ai ngờ lúc Âm Dương Cô Lô Kỳ sắp sửa đến gần ba thước thì đột nhiên luồng tiềm lực cực lớn hiểm thấy xưa nay áp đến người Âu Dương Hải đến không kịp thở, hô hấp bị bế tắc.

Âu Dương Hải kinh thâm, chân khí tiềm phục trong thân thể đã mau chóng vận ra song chưởng.

"Hây" một tiếng quát lớn, song chưởng chụp vào cán cờ quét tới.

Bỗng nghe Âu Dương Hải hự một tiếng, hai vai chàng lắc lư, lùi lại một bước.

"Vù", một luồng kinh phong xé gió ào tới, rắc rắc rắc, một loạt tiếng răng rắc vang lên.

Âu Dương Hải biết rằng sau lưng mình ba bốn cây tùng gãy gục liên tiếp. Uy lực kinh phong kinh người này làm cho Âu Dương Hải kinh hãi thất sắc.

Thiên Sơn thần tăng thấy Âu Dương Hải tiếp thẳng một đòn, hơi động dung, thần tăng vẫy cổ tay, Âm Dương Cô Lô Kỳ móc lên trên, cấp công hồi khứ, "phục" một tiếng, kỳ chiêu lại xuất thủ.

Chiêu cờ thứ hai từ chậm biến thành nhanh, vừa xuất thủ lập tức nghe tiếng gió rít ghê người. Âu Dương Hải đã biết Thiên Sơn thần tăng thật là một người lợi hại, chàng không dám chậm trễ, vận khí đan điền, bảo nguyên thủ nhất, tay trâm vai ngay, thấy thế cờ vụt tới, song chưởng phóng ra!

"Ồ!" một tiếng kêu kinh ngạc, thân người Âu Dương Hải bị một luồng đại lực từ lá cờ truyền sang hất cho đến nỗi hai chân phải động, bắn vọt lên mấy thước cao. Hai chiêu giao tiếp, Âu Dương Hải đã cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo vô cùng, đang còn ở trên không, Âu Dương Hải mau chóng rút kiếm ra.

Khi thân hình chàng vừa rơi xuống đất, Thiên Sơn thần tăng tiếp lên một bước, chiêu cờ thứ ba liền xuất thủ.

Chiêu này, cán cờ, lá cờ phiêu động, phát ra tiếng gió cực lớn, chỉ nhìn cũng đủ biết chiêu thứ ba so với hai chiêu trước, sức mạnh còn hùng hậu hơn.

Âu Dương Hải đứng tấn mã bộ, tay cầm kiếm đâm vào chiêu cờ đánh tới.

"Soạt!" một tiếng, tiếp đó, "rắc!" một tiếng!

Trường kiếm trong tay Âu Dương Hải đã chém rách lá cờ, nhưng chàng cảm thấy hồ khẩu bàn tay đau nhói, trường kiếm đã gãy đứt đoạn.

Một luồng tiềm lực chân động làm cho Âu Dương Hải liên tiếp lùi lại ba bước, miệng phun ra một bùm máu tươi.

Khóe miệng Âu Dương Hải rỉ máu, chàng đưa mắt nhìn trường kiếm trong tay, thanh trường kiếm đã cụt ngắn, mặt chàng phủ làn sương lạnh.

Thiên Sơn thần tăng thân lá cờ Âm Dương Cô Lôu Kỳ lại, đưa mắt nhìn vầng mặt trời đỏ thêu trên lá cờ đã bị rách toạc mấy mươi đường, thần tăng khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi đã tiếp được ba chiêu cờ của ta, nội lực của ngươi lão nạp bình sinh hiếm thấy.

Trên mặt Âu Dương Hải hiện vẻ bi thương run run hỏi:

- Lão tiền bối, Âm Dương cốc hãy còn có người võ công cao hơn tiền bối ư?

Thiên Sơn thần tăng nói:

- Võ công của Âm Dương cốc thần bí lạ lùng mênh mông như biển, lão nạp võ công bậc này, trong Âm Dương cốc bất quá chỉ là nhân vật hạng hai mà thôi, ôi lão nạp thực sự đã già rồi.

Thiên Sơn thần tăng nói đến đây, rồi chậm chậm cất bước, biến mất vào trong khe núi.

Âu Dương Hải từ khi nghe Thiên Sơn thần tăng nói đến trong Âm Dương cốc bất quá chỉ là nhân vật hàng thứ hai, chàng bi thương trong lòng, ngẩn nhìn thanh kiếm gãy trong tay đến xuất thần.

Lúc này trong bóng đêm nơi khe núi, có một bóng người từ từ đi tới. Người ấy đi tới trước mặt Âu Dương Hải cúi xuống nhặt đoạn kiếm gãy rơi trên mặt đất, quả nhiên như sở liệu của hắn, thanh trường kiếm đã gãy của Âu Dương Hải lại là một thanh kiếm bằng tre.

Người ấy cất tiếng nói:

- Thật là kinh hãi, xem ra võ công của Âu Dương Hải ngươi đã đạt đến trình độ thượng thừa, đã có thể dùng kiếm tre đâm xuyên sắt đá, nội lực như thế này, giang hồ võ lâm ngày nay còn có ai có được công lực như thế?

- Cô Lão Thiên, ngươi trở lại đây làm gì?

Âu Dương Hải ngược nhìn người vừa nói, hắn là Cô Lôu Thiên Tôn.

Cô Lôu Thiên Tôn bật cười ha hả, nói:

- Âu Dương Hải, không ngờ công lực của ngươi ba năm nay càng lợi hại hơn ta sở liệu, cung hỉ cung hỉ.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Hừ! Ba chiêu của Thiên Sơn thần tăng ta cũng tiếp không được, lại còn nói anh hùng cái nỗi gì.

Cô Lô Thiên Tôn cười nói:

- Ha ha, kẻ thắng không kiêu, người bại không nản, thật là anh hào một đời, là tư cách của một đại hiệp. Âu Dương Hải, nếu thêm thời gian nữa, về sau nhất định ngươi sẽ hơn lão phu không biết bao nhiêu lần.

Âu Dương Hải trầm giọng quát:

- Cổ Lão Thiên, cao thủ của Âm Dương cốc chắc ngươi rõ lắm!

Cô Lô Thiên Tôn cười nói:

- Phóng mắt nhìn ra võ lâm giang hồ, những người có thể biết tường tận về Âm Dương cốc, có thể nói là đã hiếm lại càng thêm hiếm. Nhưng mà lão phu cũng biết được một chút, có phải ngươi muốn hỏi ta trong Âm Dương cốc có bao nhiêu người võ công cao hơn Thiên Sơn thần tăng, phải không?

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm:

"Người này thật là lợi hại, biết ngay được tâm ý của ta."

Cô Lô Thiên Tôn cười ha hả, nói:

- Thực ra, lão phu rất tin tưởng vào sức của hai chúng ta, nếu chúng ta cùng chống lại Âm Dương cốc, dù cho chúng có bao nhiêu người võ công cao hơn Thiên Sơn thần tăng, chúng ta cũng có thể đối phó, ha ha. Chắc là trong ba chiêu Kỳ pháp, Thiên Sơn thần tăng đã tiêu hao hết toàn lực rồi, nhất là một chiêu cuối cùng, bị kiếm thế hùng hậu của ngươi đã làm chấn thương nội tạng, nếu không thì Thiên Sơn thần tăng sẽ không dễ gì tha ngươi mà đi như vậy. Thiên Sơn thần tăng nói với ngươi: "Võ công của ta trong Âm Dương cốc chỉ là nhân vật hạng hai", đó cũng chưa nói hết, Thiên Sơn chính là Âm Dương cốc tam đại nguyên lão, từng nhậm chức thủ lĩnh Âm Dương tam sứ, địa vị Tây Dương sứ giả, võ công cao cường, nhất định là cao thủ hạng nhất trong Âm Dương cốc.

Âu Dương Hải nghe vậy, trong đầu chằng suy nghĩ trăm mối, chằng nghĩ:

"Mình cam nguyện hợp tác với hắn ư? Ôi! Không bằng mau đi gặp Thiên Kiếm Đàm gặp Lý Xuân Hoa rồi hãy quyết định". Cô Lô Thiên Tôn dường như đoán được tâm ý của Âu Dương Hải, cười ha hả nói:

- Chuyện hợp tác này cũng bắt tất phải vội, đợi người quyết định xong rồi hãy nói cũng chưa muộn, ha ha, lão phu phải đi đây, nếu có chuyện gì, lão phu ở tòa trang viện dưới núi Cửu Cung hầu giá.

Nói xong, Cô Lô Thiên Tôn thật sự đã bỏ đi.

Trăng sáng vằng vặc, bây giờ là giờ tý...

Âu Dương Hải và con vượn nhỏ đào một cái hố lớn trong khe núi, đem những xác chết hợp táng trong ấy, phía trên lập một tấm mộ bia, khắc: "Thanh Đạo Minh ba trăm mười sáu vị chính nghĩa tranh đấu bị hại ở tay người trong Âm Dương cốc".

"Hồng Võ đàn chủ Âu Dương Hải lập".

Âu Dương Hải dùng Tử Vi Kiếm chặt một cây tre già, đẽo thành một thanh kiếm tre, xong chàng và con vượn nhỏ nhảy lên ngựa, rời khỏi tổng đàn Thanh Đạo Minh.

Nên biết rằng Âu Dương Hải trong ba năm, chàng đã đạt đến công lực của Độc Kiếm Ma khi xưa dùng tre làm kiếm, cho nên bây giờ lúc nào chàng cũng chuẩn bị một thanh kiếm tre.

*

* *

Hai giờ sau khi Âu Dương Hải đi khỏi...

Trong khe núi lại vang lên tiếng vó ngựa, một con thần câu bạch mã phóng đến.

Trên ngựa là một thiếu phụ áo xanh một tay nàng phi ngựa vào trong cốc, khi nàng nhìn thấy trong cốc chỉ là một cảnh tượng hoang tàn chết chóc, trên mặt nàng vụt thay đổi thần sắc.

Thiếu phụ áo xanh một tay ấy chính là Lý Xuân Hoa, nàng đưa mắt nhìn khắp những vết máu khắp nơi trong cốc, mặt nàng hiện ra vẻ khản trương, lo lắng, run rẩy kêu lên: "Công Tôn đại hiệp, Công Tôn minh chủ".

Đương nhiên, trong cốc không có một tiếng trả lời nào, đột nhiên nàng liếc thấy nắm đất gồ lên bên ao nước, nàng vội vã chạy qua!

Tám bia mộ mà Âu Dương Hải đã lập hiện ra trước mắt nàng.

Nhìn trên mộ bia, chuyện toàn quân của Thanh Đạo Minh đều bị giết làm nàng vô cùng phẫn nộ, nhưng phía dưới lại khắc ba chữ "Âu Dương Hải", làm nàng xúc động rơi nước mắt.

"Âu Dương Hải! Chàng... chàng trở về rồi!... Đây có phải là giấc mơ không? Phải không?..."

"Chàng trở về rồi, tất cả sẽ tốt thôi, tất cả sẽ tốt thôi!..."

Lý Xuân Hoa xúc động vô cùng, chỉ qua giọng nói run run của nàng cũng có thể hiểu được.

Nguyên là Lý Xuân Hoa từ khi đưa con yêu quý bị nữ nhân áo lục Âm Dương cốc Tam Dương điện chủ bắt đi, nàng trải qua một phút suy nghĩ, nghĩ rằng, trước tiên, phải thương lượng với Công Tôn Lạp, rồi hãy quyết định sau.

Cho nên nàng đi gấp một đêm, qua một ngày một đêm thì đến đây, ai ngờ nơi đây đã trở nên khác hẳn, nhưng bởi vì nàng biết rằng tin tức Âu Dương Hải tái xuất võ lâm, tin tức này đã trấn áp được sự giận dữ của nàng, phải biết rằng ba năm nay Lý Xuân Hoa mong chờ Âu Dương Hải đến mức nào.

Một khi Âu Dương Hải còn sống ở trên đời, nàng cảm thấy sự tình dù có to lớn đến mấy cũng có thể giải quyết được.

Ôi, Âu Dương Hải, sao chàng nữ nhân tâm bỏ đi ba năm...

"Quá chậm rồi, quá chậm rồi, chàng có biết Tiểu Linh của chàng đã bị người bắt đi không?"

Tình cảm xúc động của Lý Xuân Hoa dần dần bình tĩnh lại, nàng suy đoán Âu Dương Hải nhất định là vừa rời khỏi đây không lâu, có thể chàng sẽ đi đến Thiên Kiếm Đàm.

Suy nghĩ xong, Lý Xuân Hoa lập tức nhảy lên ngựa, lại nhắm hướng Thiên Kiếm Đàm phóng đi...

Lúc này Âu Dương Hải phi ngựa đi qua núi, chàng không đi theo đường lên núi Cửu Cung Sơn mà đi theo đường lớn đến một toà thành. Bởi vì chàng nghe nói Lý Xuân Hoa ở mãi bên Thiên Kiếm Đàm, thì nghĩ: "Ba năm nay, Xuân Hoa nhất định cô đơn, tẻ lạnh vô cùng, ôi! Quả thực ta đã không phải với nàng, lần này nhất định ta phải an ủi nàng, bù đắp cho nỗi đau khổ ba năm nay của nàng".

Chàng đi vào thành mua cho Lý Xuân Hoa rất nhiều vật dụng mà nữ nhân dùng, cũng do đó mà chàng và Lý Xuân Hoa đã lệch đường...

Ánh dương quang gay gắt, Âu Dương Hải phi ngựa dưới trời nóng bức ban trưa, chàng tính rằng vào lúc mặt trời lặn sẽ đến Thiên Kiếm Đàm.

Con ngựa mà Âu Dương Hải cưỡi là con thần câu đệ nhất thiên hạ, nhưng qua nhiều giờ chạy, trên lưng thần câu cũng vã mồ hôi.

Trong lòng Âu Dương Hải cảm thấy bất nhẫn, chàng giục ngựa đi chậm lại, đến một nơi rậm rạp cái khe suối chảy, dừng lại nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải dùng tay vốc nước suối rửa mặt, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Đột nhiên trong tiếng gió văng vẳng một tiếng kêu thê lương:

- Âu Dương Hải... chúng ta vĩnh viễn không có ngày gặp nhau nữa...

Âu Dương Hải giật mình, tập trung tinh thần lắng nghe lần nữa...

Gió nhẹ phảng phất, nhưng không còn nghe tiếng kêu nào nữa...

Chẳng lẽ tai mình nghe lầm? Hay là do quá nhớ mong Lý Xuân Hoa mà gây nên...

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Viên huynh, huynh có nghe tiếng người kêu không?

Con vượn nhỏ gật đầu nói:

- Có! Hình như cách đây nửa dặm.

- Ồ, đi, chúng ta mau đi qua đó.

Âu Dương Hải vụt nhìn thấy bên bờ suối có cắm một lá cờ Âm Dương Cô Lô Kỳ bay phấp phất trong gió.

Bên dưới lá cờ, có mười mấy xác chết nằm ngổn ngang.

- Hừ! Không ngờ người trong Âm Dương cốc lại đến đây hành hung!

Âu Dương Hải tung mình nhảy một cái, đã đáp xuống bên cạnh lá cờ, chàng đưa tay sờ thử những người chết, tuy thân thể họ hãy còn chưa

cứng, nhưng lòng ngực mỗi người đều đã ngừng đập, rõ ràng là đã chết rồi, nhưng tiếng kêu mới rồi là ở đâu ra?

"Ồ!" Âu Dương Hải đột nhiên trông thấy một lùm cỏ cách bảy tám trượng, hình như có người...

Âu Dương Hải tung mình đến trước lùm cỏ...

Đưa mắt nhìn, Âu Dương Hải bỗng lặng người...

Nằm trong lùm cỏ là một thiếu phụ áo xanh, cánh tay trái đã cụt, khắp người máu tươi, vết thương ngang dọc khắp mình, áo rách nát.

Gương mặt thiếu phụ này trong mắt Âu Dương Hải sao mà quen thuộc.

"Nàng là Xuân Hoa ư? Nàng là Xuân Hoa!"

Âu Dương Hải nhất thời đứng sững người ở đó.

Đột nhiên thiếu phụ cự quậy, tuy không dậy được, nhưng trong miệng lại phát ra tiếng kêu yếu ớt:

Âu Dương Hải, chỉ hận rằng ta không thể gặp mặt chàng...

"Ồi không phải Lý Xuân Hoa thì còn là ai?"

Lần này Âu Dương Hải đã nghe rõ chàng đã ôm xóc lấy thân mình nàng, run run kêu lên:

- Xuân Hoa... Xuân Hoa... ta... ta là Âu Dương Hải... ta là Âu Dương Hải.

Thiếu phụ một tay áo xanh, mở bừng đôi mắt, nhìn Âu Dương Hải, nói:

- Hoá ra chàng đã ở âm cảnh rồi, ôi! Thiếp cho rằng chàng thật sự hãy còn sống chứ? Rất... rất tốt, dù là ở âm cảnh, chúng ta vẫn tương kiến, sau này chàng đừng lìa xa thiếp, thiếp rất vui sướng, có điều... có điều là Tiểu Linh, Tiểu Linh đáng thương... không ai chăm sóc nó... Ôi, nữ nhân áo lục... Tuyệt thu cổ kim...

- Xuân Hoa, Xuân Hoa... đây là chuyện gì vậy, chúng ta hãy còn ở trên nhân gian, nàng chưa chết, ta cũng chưa chết, Tiểu Linh là ai, Tiểu Linh là ai vậy?

Người thiếu phụ một tay này chính là Lý Xuân Hoa từ tông đàn Thanh Đạo Minh đuổi theo Âu Dương Hải. Nàng nghĩ đến đây đã trúng độc thủ, địch nhân tuyệt nghệ bất phàm, chỉ qua vài chiêu giao đấu nàng đã trúng một chưởng và bị ám khí kịch độc, e rằng mạng sống khó có thể duy trì. Lúc này Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hoa ở trong tình trạng thập phần nguy hiểm, trong lòng rối tung, qua nỗi sợ hãi và ăn mặc của Lý Xuân Hoa chàng nhớ Lý Xuân Hoa là một thiếu nữ như hoa như ngọc, sao lại trở thành một thiếu phụ, chẳng lẽ trong ba năm nay nàng đã lấy một ai đó? Nếu không sao nàng lại gọi Tiểu Linh, Tiểu Linh là ai?

Hết chương 22

- Xin bạn ghé thăm:

<http://www.maihoatrang.com/>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:

<http://www.maihoatrang.com/forums/>

và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường

- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:

<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>

- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:

<http://thivien.maihoatrang.com>